

VERDICHTSELS

- Ten geleide -

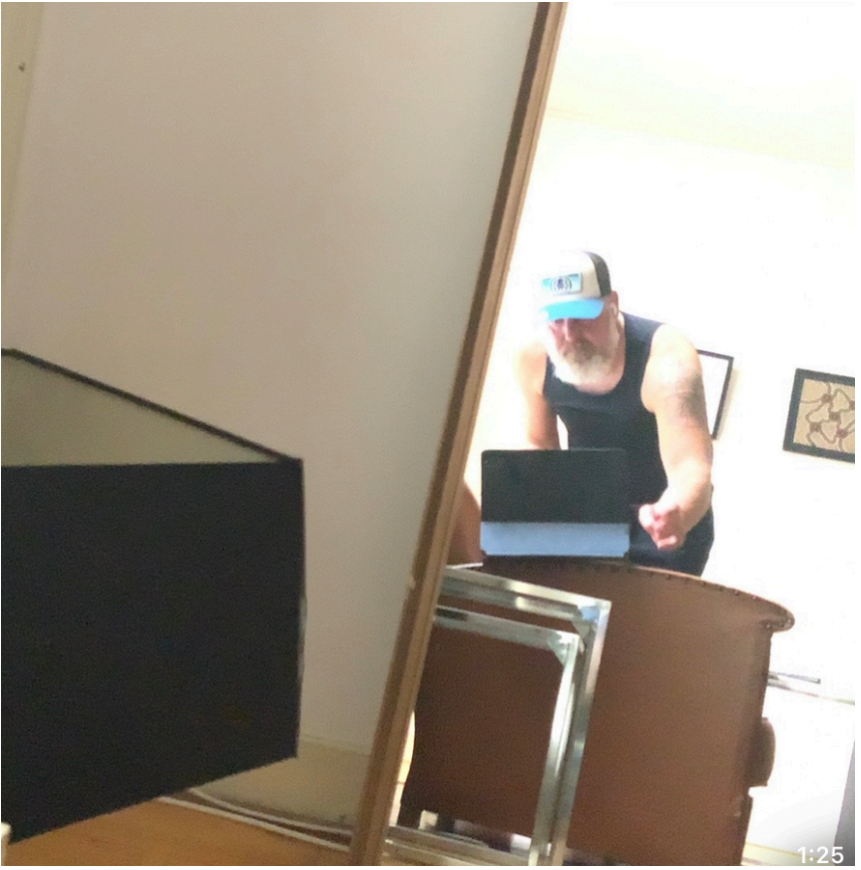
Het Voorjaar is weggeleden uit de Tijd. Ze was als een schim dat ons wilde bekoren. Wij haasten echter door. Op weg naar de Zomerse zwoelte. Daar waar ons verlangen hopelijk bekoelt. De zoete afdronk. De zilte na de duik in de zee. De zwerftochten langs de kust, door de duinen en over 's herenwegen. Nu al smelt je weg: het idee van de kalmte die de avond brengt.

Voldaanheid. Volkomen berusting; dat is je streven. Wat de lente niet bracht is nu aan het slachtoffer dat volgt. Je verslindt de seizoenen als een monsterlijk wezen dat geen genoeg krijgt van zijn eigen navel. Wie is toch de held die jou met kalmerende spreuken zal kunnen bedwingen: "Staar niet langer naar je navel!"

Het is Zomer. Het tarwe staat reeds te wiegen op het ritme van de wind. Nog even en het kleurt goudgeel. De frisheid van het Voorjaar vergeeft, doodop, haar plaats.

Met al de verlangde vreugde in je kop, storm je aan mij voorbij. De Zomerse nachten in. Je visnetje paraat om de helder stralende sterren te vangen. Nog maar net de roos vaarwel gezegd, ben je als volwassen man nog maar naar één ding op zoek. De bekoring van de Zomer, die jou zal omarmen.

Geen enkele ster schijnt echter zo hard als mijn hartstocht: "Ik bedwing de drang, stil maar - je hebt smachtend op mij gewacht."

INHOUDSOPGAVE

De macht van de zwervers	6
Schoenveters	8
In overvloed	10
Abundance	11
Aanwezigheid	12
Presence	13
Melancholie	14
Paddington	15
Wonderschoon uw volk	16
Beautiful people	17
Broeïnest	18
De zwoelheid van het lied	20
In iedere pot	22
Verloren, dolende ziel	24
Mijn hersenen overmant	26
De uitgestoken hand	28
De peuk	29
De sprong overbrugt	30
Wensdenken	32
Machtstatigheid	34
Verdichtfels	35

DE MACHT VAN DE ZWERVERS

Beeld het volgende in:

Niet de zionisten, niet de illuminati, maar de zwervers!
Zij zijn het: ze hebben alle macht.
Met hun zachte tovenarij.

Zij verzamelen de garantie uit het afval;
van de blikjes en de flesjes.
Als waarborg voor de toekomst.

Wij zien afval, zij zien verzamelwoede.
Want het kapitaal in de toekomst;
zij sparen reeds al naar draagvermogen.

Het is een complot.
Want alleen als je het doorziet:
de zwervers aan de macht.

Zij luisteren naar de straat;
met hun interventies in het geheim,
sturen zij ons aan.

Je denkt: "wat verslonst!"

Maar alleen uit jou bekrompen reflectie blijkt
afhankelijkheid van hun macht.

Een vrije wil hebben zij alleen,
die zich weten te ontmantelen
van alle afhankelijkheid.

Geraken tot in de ban
van het eigen gelijk, doorgronden zij
de wereldheerschappij!

"Wit is zwart,
oorlog is vrede,
vrijheid is slavernij."

De oude slogans uit 1984 herleven;
"Big Brother keeps watching you".

Maar zij die zwerven,
doelloos, ongebonden,
trekken als heersers dwars door de tirannie.

Met in hun rugzak,
wij zien flessen - zij de rijkdom,
alle welvaart van de macht.

SCHOENVETERS

Neem van mij aan: overschakelen in de hoogste versnelling, terwijl je net uit bed bent; dat is niet verstandig. Je spieren moeten zich eerst opwarmen. Je gestel zit nog in de rust.

Van de slaap is veel te zeggen. Bijvoorbeeld dat het een zegen is. Zeker voor die mensen die alleen maar rondrennen overdag. Als een kip zonder kop. Ik zie ze aan.

Ze hebben het niet door. Druk als ze zijn om zonder indrukken van buiten ergens stil bij te staan.

Aan mijn kant van de weg wordt het echter niet drukker. In tegenstelling tot wat je zou denken, lijkt het wel of steeds mensen hun masker aftrekken. Hun devies slechts: "gaan met de banaan".

In cirkels welteverstaan - ze gunnen zichzelf geen rust - om tot welk doel dan ook te komen. Ik heb namelijk geen idee waar nu precies hun finishlijn ligt.

Gelukkig doen ze het zelf wel. Toch? Anders zouden ze toch niet door blijven lopen? Ik mis alleen het zicht op het waarom tot deze wedren.

In de ochtend lopen ze aan mij voorbij. Ze passeren - in een moordend tempo - vanaf rechts. En ik kijk ze na over mijn linkerschouder. Zo gezwind ben ik niet, dus ik blijf hier. Rustig met mijn koffie.

Later op de dag - het is zo rond mijn boterham - zie ik ze weer verschijnen. Nu komen ze van links.

Gelukkig, denk ik: "Ze zijn wijzer en keren terug via rechts." Hun schouders - zo fier zopas - hangen al naar de grond. Ik hoop maar dat ze de last van hun idealen voor de middag goed en wel start, kunnen afschudden. Ze zijn geen Atlas die de aarde op zijn schouders torst. Voordat de nacht komt, bergen ze vast en zeker hun grote last wel op.

Maar na goed een paar uur - ik bereid het diner voor - komen ze weer langs mijn keukenkraam. Nog altijd geen vrolijk gelach - nog immer een grauwe blik.

Vol van teleurstelling, zo beschouw ik het vanaf deze plek. Ik lach en gun hen de liefde voor slechts een rustmoment. Vangen ze nu wel mijn welgemeende, liefdevolle signaal op? Alleen voor de zekerheid roep ik tot de voortrazende schim:

"Als je morgenvroeg nu eens eerst eens je schoenveters strikt, dan ren je sneller zonder steeds te struikelen".

IN OVERVLOED

De parade van het leven,
voor mij weerschijnt hij zijn pracht.
Kom, de geesten van weleer

tonen mij wat hij verhaalt.
In beelden pakt hij uit.
Ook ik schenk de voorbijganger mijn lach.

Oh, wat vertelt dit verhaal.
Somberte verdwijnt als hij spreekt over de weg.
Honger en dorst, hij voert je voort.

Verdrijf angst voor de nacht!
In mij brandt het licht,
de lach hem opgewekt.

Voort, voort in het spoor;
Blijf toch tot mijn eind,
in constante overvloed.

ABUNDANCE

The parade full of life
Shares its glory to me
Humility, ghost of the past,
Shows me what's been unsaid
All the people in this scene
Shy, in me slowly too a smile

Tell me, thou, colourfulness,
And let darkness disappear
The road awaits
Hunger and thirst
The fear, never at rest
Burn, fire, give me warmth
My friend within me
Smiles constantly
The path to eternity
Abundance is his name.

AANWEZIGHEID

Ik ben hier en roep:

“Gij, wezen!

Wortel in de duisternis en donkerte,

Diep tot in mijn onwillig hart.”

De zee ruist.

Totaal is mijn overgave,

waar in uw Aanwezigheid

de stilte sterft.

PRESENCE

I am not alone.
Feel them!
To the bone.

Dark, in thy soul,
I Sense the sound,
goes up and down

"Forgive me,
Please."

Trustworthiness,
it is in its presence.

MELANCHOLIE

In Rotterdam, natuurlijk het is gewoon een naam.
Vergeten de man en zijn verhaal;
treffen mensen op dit plein,

Of razen eraan voorbij.

Maar elke keer als ik het hoor,
treft mij de traan;
Melanchtonweg

PADDINGTON

In his eyes,
the carriage, closer and closer,
shows its heart.

At a crossing in his name
Comes and go the history of
great men and women of an inner belief.

In you there was comfort,
too short in your arms.

Hardened now the soul,
with with the sound of your smile,

But of course,

I will look up,
and give you it all.

WONDERSCHOON UW VOLK

Al de klanken -
in de gezichten.
Zie je dat wat bemind,
treurnis, het gemis.
In de stem het verschil.
Kleurrijk dat wat scheen,
want één ontbreekt;
"Oh, herder, waar ben jij toch?"

BEAUTIFUL PEOPLE

Kiss them,
how wonderful they are.
A shimmering in their faces
"Love fulfils,
what emptiness left behind."
Colours in their eyes,
I miss to be belonged;
"Oh, shepherd, where are thou now?"

BROEINEST

Op de kruising als vanouds,
komen de schimmen van de toekomst.

Nu zoals toen, ooit en veel vroeger,
zijn het slechts de levende dwazen.

In al hun muzikaliteit,
spelen zij een lied ter mijmering.

Aan hem die zij prijzen,
krijgen herinneringen vorm.

In de gezichten van nu,
op deze kruising, niet ver van hier.

Het is daar - op die plek - dat ik zal dwalen,
over mijn eigen, droeve lied.

Zij bezingen het nu reeds
niet ver van hier.

Het levenslied,
nooit valt het stil.

Daar waar mensen samenkomen,
op de kruising van het bestaan.

De tijd zal het leren,
de schimmen van vandaag.

Zij zullen wederleven,
in de stilte van de morgen.

Na al hun voort, voort geraas,
daar - op de kruising als ze zwijgen.

Want in die treurende ogen daar,
behoren we, verstrengeld, tot elkaar.

Een blik dat is genoeg,
alles staat dan stil.

Ver verleden - weldra de toekomst,
maar nu in dit moment.

Op de kruising van de liefde,
waar alle stemmen eensgezind.

Maar slechts die van jou komt tot mij,
als hemelse muziek.

Want jij en ik kruizen onze blik,
eeuwigheid in harmonie.

DE ZWOELHEID VAN HET LIED

Eltza Fitzgerald in mijn oren.
De heimwee verwoord,
nog altijd zweeft ze rond.
Haar stem maakt zeeziek;
de heimwee drijft ons voort.
Voort en voort gaan we met elkaar.
Onze eeuwige tocht.

Geen stilstand kan ons troosten.
We gaan voort en voort,
tot aan de horizon.
Een nieuw begin;
ze zingt summertime.
En daar voorbij de pracht,
vinden wij onze kracht.

Voort en voort,
moet je gaan.
Zonder stop.
Het verlangen maakt ons hart,
vol van hartstocht.
De zwoelheid van de stem.

Daar, straks, ooit.
De ontvangst,
in de boezem van de oorsprong,
klinkt het pas;
dooft dan ook mijn verlangen
naar jou?

De zomerse zwoelheid.
Geboren in het nu.
De stem die klinkt,
omfloerst;
constant de heimwee.
In volkomen harmonie.

IN IEDERE POT

Het antwoord op de lege avonden,
onder het schemerlicht van de campinglamp,
als overblijfsel van een oud residu,
ligt daar het kaartspel voor nu.

In de hoofdrol de heer, de boer en de schoppenvrouw.
Zij zwijgen in hun klederpracht,
terwijl het geroezemoes steeds luider en luider;
van eendracht is geen sprake,
want voor de winnaar eeuwige roem.

De slimste zwijgt terwijl hij uitdenkt;
zij die kletst broedt op vergetelheid -
zo doet zij een kaart verdwijnen
in ruil voor haar schaterlach.

Wees blij dat uit een ver verleden,
voor elk toepasbaar seizoen,
het kaartspel ons blijft verblijden.
Van stilte tot heftig gediscussieer -
een vreemdsoortige verbroedering treedt immer in.

Lange reistijden - het is zo gewiekt -
want zij weet het te verkorten.
Gemor verwordt tot genot,
in de aanblik tot winst of bedrog.

Vier het voorbijgaan van de tijd
door haar meest eenvoudige bekoorlijkheid.
Iedereen weet: de aas overtoeft de heer,
maar net op tijd is daar de nar -
onze Joligste Vrolijkheid in iedere pot.

VERLOREN, DOLENDE ZIEL

Verloren, dolend, mijn ziel,
wanneer kom je thuis?
In mijn armen,
want ik verlang.

Doe niet zo, alsof je niet weet.
Nog lang niet uitgeraasd,
op zoek naar essentie,
ga je alsmaar voort.

Kom thuis, daar waar je behoort.
Je snapt het nog steeds niet.
"Het maakt toch niets uit?"
Ik sta stil, terwijl jij beweegt.

Het is de smaak van alcohol.
Het verhult geenszins dat,
wat jij begeert.
Weet dan toch: slechts hier is je rust.

Ga, ga, ga dan voort.
Jij, de ziel dolend, verloren.
Want, alsmaar dat streven,
is wat tot bezieling leidt.

Ik wacht, kreun en smacht.
Eindelijk, ooit, kom je tot mij.
Of zie je me dan ook niet staan,
met je dubbele blik op wie weet wat je ziet.

De roes zal toch ooit wel eens,
dat van wat je begeert, doen afsterven.
De stem zwijgt nu, voorwaar ik sta -
op wacht; oh, wees maar gerust;

verloren, dolende ziel.

MIJN HERSENEN OVERMANT

De individualiteit spat er van af -
en toch is het als een dierentuin.
De mensen trekken voorbij,
een parade van veelzijdige parmantigheid.

Het doet je beseffen -
in ieder schuilt het verlangen en de pijn;
de droom en de vrees.
Samengebald tot een uitgestrekte colonne,
lost alles op in een oorverdovend zwijgen.

Dat wat je onderscheidt -
ieder op zoek naar wat hen tekent;
in de stad een eindeloze brij
gewoonheid verstrengeld
door alledaagse uniciteit.

Gebogen of gekromd.
De tijd hen aangedaan.
Slechts zelden een voortdurende lach,
in hun zoektocht naar bijzonderheid.
Daar regeert volop de eentonigheid.

De parade,
ze stukt nooit want de zon schijnt
op hun die jou passeren.
Let op hem,
want er is er een die op je wacht.

Ik verlang naar je en je overmant.
Was er gister de klik
van wederzijdse afhankelijkheid?

Ik ben benieuwd.
Een nieuwe tijd.
Dat sowieso.
Ik lach opdat jij spreekt.

Ik vrees dat slechts verbeelding,
mijn hersenen overmant.

DE UITGESTOKEN HAND

Zie je hem daar al verschijnen?
De mystieke ervaring die
uit de mist tot je komt.
Niemand die ooit had verwacht.

Wie ben jij tot wie komt,
de vreemde vanuit de duisternis.
In je gedachte is ontstaan
een creatuur vanuit megalomanie.

Maar nu is er dan dat gebaar;
van toenadering tot tederheid.
Een poging tot overbrugging.
Verbinding met het hier en nu.

Steek toch die hand uit,
verblijd de ander eens en wederom
hij had gehoopt.
Niet verwacht.
Maar het is nu de jouwe,
de uitgestoken hand.

DE PEUK

In de stad,
waarvan ik hou, met een boog
zend ik de straat mijn kus.

Mijn lippen tegen het filter,
weggeworpen als teken,
dat ik hier heb bestaan,
eens en voor eeuwig.

Een symbool
van liefde voor de stad,
want hier laat ik achter mijn dna.

Ooit brouwen ze een verhaal;
vanuit de genenpoel zal ik wedervaren.
Voort voort raast de stad,
met daar mijn kus.

Als verloren eenzaam op straat.
Weggeworpen liefde,
Het is voor jou, mijn nalatenschap.

DE SPRONG OVERBRUGT

Van jou naar mij
is als de kloof.
Over twee werelden
vertel jij me over je dwaasheden
en ik vervul jou met witte nuchterheid.

Lukt het jou?
Want ik heb geen durf:
kom nader tot mij.
Wie waagt de sprong?

Ik neem op dit moment,
net als jij tot mij,
de sprong.

Ik ben hier,
en jij bent daar.

De liefde overbrugt dat wat ons scheidt.
Want een ziel,
gespleten in twee

Jij daar,
ik hier.

De zoen is dat wat zegt;
uit liefdevolle, donkere ogen,
spreekt dat wat ik proef.

Zo zwart als ik ben,
neig ik tot je volle licht.

Want jij bent hier,
en ik ben daar.

WENSDENKEN

Over moderne aflaten en scheidslijnen:
'Wat vertelt ons de tegenstelling tussen boeren
thuis in eigen land en die daar in Oekraïne?
Het respect voor daar en de rancune hier?'

Het zelfbeeld van een delta is weggespoeld;
zo rijk aan sediment
bevruchten rivieren het lage land,
overvloedig was de zee.

Maar nu stroomopwaarts, ginds ver van hier,
daar zoeken we de schat,
onze nalatenschap.

Een strijd tussen culturen - land versus zee -
overwint dan weer de hollanditis?

Of weten we te herenigen,
zoals na scheidingen van 1572 en 1672?

Het herleven van de geschiedenis,
is als de brug die overspant.
Eerst zag men de kloof - dan het compromis.

Pas halverwege de toenadering.
Maar alles begint bij de eerste stap.

Wat maakt ons tot blijde samenkomst,
zoals de Phoenix uit zijn as verrijst,
blijven we wensdenken,
of vinden we in onszelf de kracht
tot uitwisseling van want ons bindt?

MACHTSTATIGHEID

Ach en wee dit land; dwalen en vermalen is ons lot.
Niet alleen de navorsers en de dolers,

ook de politici daar in Den Haag,
zwerfen door al het puin.

Uit de utopische bouwvallen van weleer,
klinken oubolligheden van Marx en Zo.
Als afgestoft het oude conflict,
knettert het van links tot rechts.
Zelfs zij in het midden ferm gepositioneerd,
vol opgefriste vooruitgangsmystiek.

Wat een maskerade en blij toneel,
als je maar van afstand het beschouwt.

Kom vooral niet te dichtbij!
Het meurt, en van vlakbij
zie je scheuren in hun gelaat.
De maskers en het gordijn,
verduisteren, ons de gelukzaligen,
de wanstaltige machtstatigheid.

VERDICTSELS

Geen enkele zekerheid is er nog. Slechts het idee dat - zoals bij een rozenknop - een simpele gedachte een waanzinnig verhaal bevat.

Met een flits raakt het jou; daarbinnen waar waarachtigheid wordt gesmeed. Als bij het munten van goudstukken; de zware hamer valt precies op dat moment, op die plek, opdat ik besef: "uit deze reeks van hersenspelsels, komt mijn wezen tot jou."

Verdictsels zijn slechts een constante oefening om dieper in de ziel te raken. Met een raak woord precies "dat" te treffen. Op iets te stuiten dat klinkt als de eeuwige, vliedende en vernieuwende, waarachtigheid.

Als in de Japanse vouwkunst 'origami', ontvouwt zo in deze zomerbundel mijn levensverhaal. Lichtvoetigheid is - zoals in heel ons leven - bij het lezen geboden.

